

Evangelí del diumenge de la setmana XXII de durant l'any (B): un cor enamorat

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XXII de durant l'any.
“No hi ha res del que entra a
l'home des de fora que el pugui
fer impur; només allò que surt
de l'home el fa impur”. Jesús
ens convida a mirar el fons del
nostre cor. No vol que complim
normes rígides, sinó que
estimem Déu i els altres.

Evangelí (Mc 7, 1-8. 14-15. 21-23)

Els fariseus i alguns mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem es van reunir entorn de Jesús, i s'adonaren que alguns dels seus deixebles prenien els aliments amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, guarden la tradició dels antics i no es posen a menjar si abans no s'han rentat les mans ritualment; i encara, quan tornen del mercat, no mengen sense haver fet les ablucions; i observen per tradició moltes altres pràctiques, com purificar amb aigua copes, gerros, safates i fins els divans on mengen.

Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: Com és que els teus deixebles no segueixen la tradició dels antics, sinó que mengen amb les mans impures?

Ell els respongué: Amb tota la raó Isaïes va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, quan va escriure: Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em donen és buit, les doctrines que ensenyen són preceptes humans. Vosaltres abandoneu els manaments de Déu i observeu la tradició dels homes.

Llavors Jesús tornà a cridar la gent i els deia: Escolteu-me tots i enteneu-ho bé: No hi ha res del que entra a l'home des de fora que el pugui fer impur; només allò que surt de l'home el fa impur. Perquè de dintre el cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a relacions il·legítimes, robatoris, assassinats, adulteris, avarícies, maldats, trames, llibertinatge, enveges, injúries, arrogància, insensatesa. Tot això dolent surt de dintre i fa impur l'home.

Comentari

A l'Evangeli d'avui, meditem les paraules del Senyor sobre la puresa al cor de l'home. Aquest passatge està molt relacionat amb *Mt 5, 8* «Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!».

Relacionar aquests dos passatges ens porta a una conclusió: per ser feliços, hem de mirar al fons del cor i buscar estimar Déu i els altres. Qui fa això, veurà Déu.

Els fariseus es mostren escandalitzats perquè els deixebles de Jesús no compleixen algunes de les tradicions jueves, com ara rentar-se les mans abans de menjar. Jesús encoratja els fariseus a no complir els preceptes pel fet que siguin tradicions, sinó perquè són un instrument per estimar Déu.

El Senyor no vol un compliment formal. Crida “hipòcrites” els

fariseus per actuar complint tradicions, però amb un cor allunyat de Déu i de les altres persones. En grec, hipòcrita significa actor, artista o màscara (en una funció teatral). És a dir, és aquell que viu d'una manera, però actua de manera diferent de cara als altres. Déu no vol màscares per a la nostra vida. L'espectador no són les altres persones, sinó Déu que veu tot allò que fem i no podem portar una màscara davant d'Ell.

Aquest mateix problema del “fariseisme” té una gran actualitat per als cristians d'avui. Per a molts, ésser cristià pot limitar-se a complir una sèrie de normes o obligacions rígides: acudir a la Missa dominical, confessar-se de tant en tant, etc. Coses bones, sens dubte, però que fetes sense un cor enamorat, ens condueixen a una actitud farisaica.

Recordem el manament nou “estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix” (*Mt* 22, 37-39). Jesús va més enllà. Ens convida a mirar-nos per dins. No vol que complim obligacions, sinó que estimem. La fi és estimar, no complir. Si no es vol estimar Déu i els altres, perden totalment el seu sentit.

Déu ens convida a mirar al fons del nostre cor, “només allò que surt de l'home el fa impur. Perquè de dintre el cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a relacions il·legítimes, robatoris, assassinats, adulteris, avarícies, maldats, trames, llibertinatge, enveges, injúries, arrogància, insensatesa. Tot això dolent surt de dintre i fa impur l'home” (*Mc* 7, 20-23). Però també és el lloc on neix tot el que hi ha de bo

en l'home: el servei als altres, la generositat, la humilitat, l'amor pel sagrat, la modèstia, la caritat a Déu i al proïsme.

I com conec la voluntat de Déu? Per poder discernir entre el que és bo i el que és dolent, tenim un mitjà de gran valor: la pregària. Preguar és parlar amb Déu en el fons del cor. Per aquest mitjà ha de passar tota la nostra vida. Durant la pregària, s'uneixen el Cel i la terra. És al fons del cor on aprenem la voluntat de Déu per a nosaltres.

Per pregar amb Déu cal alliberar el cor dels propis enganys, el pecat. Els pecats canvien la visió interior, canvien la manera d'avaluar les coses. Et fan veure coses que no són vertaderes. El nostre pitjor enemic està amagat dins nostre, i ens cal convertir-nos al Senyor.

Acudim al Senyor en la pregària, perquè ens faci estimar-lo a Ell i als

altres en cadascuna de les
circumstàncies de la vida. Demanem
un cor enamorat.

Pablo Erdozáin // Jonathan
Borba - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xxii-de-
durant-lany-b-un-cor-enamorat/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxii-durant-lany-b-un-cor-enamorat/)
(12/08/2025)